

Arrest

nr. 86 555 van 31 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 10 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 april 2012 met referthenummer REGUL X.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 juni 2012.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten

1.1. Volgens de onderstaande bestreden beslissing dient de verzoekende partij op 3 november 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

1.2. Volgens de verzoekende partij is deze aanvraag een aanvulling en actualisering van een eerdere aanvraag van 10 oktober 2007.

1.3. Op 10 januari 2012 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag ongegrond. Dit is de bestreden beslissing die luidt:

"(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van, 03.11.2009 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft- betrokkene zou Nederlandse les zou hebben gevolgd, (legt daar ook bewijzen van voor) zijn sociale belangen zouden in België zijn gevestigd, werkwilgig zou zijn, duurzame sociale banden in België zou hebben en een sociaal netwerk zou hebben opgebouwd, getuigenverklaringen voorlegt - dient er opgemerkt te worden dat dit geen grond tot regularisatie kan vormen.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden.

Betrokkene beweert verder dat hij onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst aangezien hij geen enkele bindingen noch relaties onderhoudt met Marokko. Betrokkene beweert ook dat hij niemand meer heeft in zijn thuisland waarop hij zou kunnen terugvallen. Het lijkt echter onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij zou kunnen verblijven. Betrokkene zou immers ruim 35 jaar in Marokko verbleven hebben voor zijn eerste aankomst in België en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Wat betreft het aangehaalde argument dat er geen tegenindicaties zouden zijn in hoofde van betrokkene dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat betreft het argument dat een uitwijzing een ernstig en onherstelbaar nadeel tot gevolg zou hebben en dat een uitwijzing voor betrokkene een sociaal en financieel rampscenario zou betekenen, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonst waarom een uitwijzing een ernstig en onherstelbaar nadeel tot gevolg zou hebben. Betrokkene legt hier geen bewijzen voor neer die deze bewering zou kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Wat het sociale en financiële rampscenario zou betekenen, het staat betrokkene vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) indien hij vrijwillig zou willen terugkeren naar Marokko. De IOM zal hem dan de nodige steun verlenen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reintegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus,

accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat een uitwijzing voor betrokkene een sociaal en financieel rampscenario zou betekenen niet aanvaard worden als een grond tot regularisatie. (...)"

2. Onderzoek beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. De verwerende partij legt geen nota neer en geen administratief dossier.

2.3. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de verwerende partij de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld: *"De verwerende partij heeft geen administratief dossier overgelegd, zodat het voor de Raad onmogelijk is gemaakt een wettigheidscontrole op haar beslissing uit te oefenen."* Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verwerende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een nota of als een bijkomende mogelijkheid tot het neerleggen van een administratief dossier. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verwerende partij de mogelijkheid te geven het gebrek aan een nota hetzij onvolkomenheden van een nota, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 28 juni 2012 dient de verwerende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 9 augustus 2012, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 25 juni 2012 opgenomen grond, stelt zij dat *in casu* de Raad zijn wettigheidscontrole wel kan uitoefenen omdat niet langer de toepassing van de "instructie" kan gevraagd worden en de verzoekende partij geen belang toont bij de kritiek die gericht is op de ontvankelijkheid van de aanvraag. De verzoekende partij stelt dat de wettigheidscontrole niet mogelijk is en roept tevens een schending van het gelijkheidsbeginsel in, daar de instructies van 9 juli 2009 weliswaar verdwenen zijn, maar gedurende lange tijd zijn toegepast.

Met betrekking tot het ter terechtzitting van 9 augustus 2012 gevoerde betoog en de in het verzoekschrift ontwikkelde middelen, wijst de Raad op het volgende:

In het vierde onderdeel van het middel wordt gesteld dat de bestreden beslissing werd genomen enkel onder verwijzing naar de aanvulling van 3 november 2009 en dat in belangrijke mate wordt gemotiveerd onder verwijzing naar elementen welke volstrekt niet aan bod kwamen in deze aanvraag en dat de motieven geenszins dienend zijn in antwoord op de aanvraag van 3 november 2009 indien geen antwoord wordt gegeven op de eerdere ingediende aanvraag. Hieruit leidt de verzoekende partij af dat minstens de materiële motivering is geschonden.

De verwerende partij geeft geen duidelijkheid over dit argument ter terechtzitting.

Geen van beide aanvragen bevinden zich in het dossier of zijn toegevoegd aan het verzoekschrift. De Raad ziet niet in hoe de materiële motiveringsplicht die inhoudt dat wordt nagegaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624) *in casu* kan worden onderzocht zonder de beschikking over de aanvragen en de overgemaakte stukken voor het nemen van de bestreden beslissing. Uit de bestreden beslissing kan niet afgeleid worden of met deze aanvragen rekening is gehouden en of de bestreden beslissing beide aanvragen had dienen te betrekken in het kader van de motiveringsplicht. Evenmin kan er worden nagegaan of de administratie uit de inlichtingen waarover zij beweerde te beschikken wel de juiste conclusie getrokken heeft. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking

van de Raad gesteld heeft, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867). Het betoog van de verwerende partij ter terechtzitting doet hieraan geen afbreuk.

Het beroep dient ingewilligd te worden.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 10 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN